DOMSTOLENS DOM (ANDEN AFDELING)
AF 1. MARTS 1984 [1]

Salvatore Cinciuolo
mod Union nationale des fédérations mutualistes neutres og Institut national d'assurance maladie-invalidité (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal du travail de Bruxelles)

»Social sikring — fornyet beregning af ydelser«

Sag 104/83

Sammendrag

Social sikring af vandrende arbejdstagere — forsikring ved alderdom og dødsfald — ydelser — regulering — fornyet beregning — ordningens anvendelsesområde
(Rådets forordning nr. 1408/71, art. 51)

Artikel 51 i forordning nr. 1408/71 skal fortolkes således, at den også finder anvendelse på ydelser som f.eks. løbende ydelser i anledning af arbejdsulykker eller erhvervssygdomme, som i henhold til nationale antikumulationsregler fra først af har haft indflydelse på den pension, der er fastsat i overensstemmelse med forordningens artikel 46, og hvis senere regulering kan få indflydelse på denne pension. Der skal således ikke foretages fornyet beregning af pensionen i henhold til artikel 46 i tilfælde af ændringer i en sådan løbende ydelse som følge af den almindelige økonomiske og sociale udvikling.

I sag 104/83

angående en anmodning, som Tribunal du travail de Bruxelles i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag

SALVATORE CINCIUOLO

mod

1. UNION NATIONALE DES FÉDÉRATIONS MUTUALISTES NEUTRES

og

2. INSTITUT NATIONAL D'ASSURANCE MALADIE-INVALIDITÉ,

1 — Processprog: Fransk.

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 51, stk. 1, i Rådets forordning nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971 II, s. 366),

har

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden K. Bahlmann, dommerne P. Pescatore og O. Due,

generaladvokat: G. F. Mancini
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt de indlæg, der er indgivet i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for Domstolen, kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og skriftveksling

Sagsøgeren i hovedsagen, Salvatore Cinciuolo, som er italiensk statsborger, og som har været lønmodtager først i Italien, siden i Belgien, har modtaget invaliditetsydelser i Belgien i medfør af de herom gældende belgiske regler fra den 1. februar 1977. Fra samme tidspunkt har han desuden i Italien fået udbetalt dels en forholdsmæssig del af en invalidepension, beregnet efter principperne om sammenlægning og forholdsmæssig beregning i artikel 46, stk. 2, i Rådets forordning nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971 II, s. 366), dels en løbende ydelse i anledning af en erhvervssygdom.

I medfør af artikel 70, stk. 2, i den belgiske lov af 9. august 1963 blev de to italienske ydelser fratrukket de belgiske ydelser. Sagsøgeren har ikke anfæg-

tet den pågældende nedsættelse, som skyldtes virkningen af en belgisk antikumulationsregel, og hvis resultat var mere fordelagtigt for sagsøgeren end anvendelsen af de i forordningens artikel 46, stk. 2, fastsatte principper om sammenlægning og forholdsmæssig beregning.

Som følge af, at den italienske løbende ydelse i anledning af erhverssygdommen blev forhøjet med virkning fra den 1. juli 1977, nedsatte Institut national d'assurance maladie-invalidité (herefter benævnt INAMI) den belgiske ydelse med virkning fra samme dato. Efter endnu en forhøjelse af den italienske løbende ydelse, som skete den 1. juli 1980, nedsatte INAMI endnu en gang den belgiske ydelse.

Salvatore Cinciuolo har anfægtet de pågældende to nedsættelser, idet han har anført, at de er gennemført i strid med artikel 51, stk. 1, i forordning nr. 1408/71, som bestemmer:

»Såfremt størrelsen af ydelser i de pågældende medlemsstater ændres med en bestemt procentdel eller et bestemt beløb som følge af stigninger i leveomkostningerne, ændringer i lønniveauet eller andre forhold, som giver anledning til regulering, finder en sådan ændring direkte anvendelse på de ydelser, der er fastsat efter bestemmelserne i artikel 46, uden at der behøver foretages fornyet beregning i henhold til den nævnte artikel«.

Heroverfor har INAMI anført, at artikel 51 kun omhandler pensionsydelser, og at den ikke kan finde anvendelse på andre ydelser.

Salvatore Cinciuolo har anført, *at* der ved beregningen af den pension, der skal ydes i henhold til artikel 46, samtidig skal tages hensyn til de nationale regler om forbud mod dobbeltydelser, der er omhandlet i forordningens artikel 12, *at* en pension, der fra først af er fastsat på grundlag af de pågældende regler om forbud mod dobbeltydelser, forbliver omfattet af den mulighed for regulering, der er indeholdt i forordningens artikel 51, og *at* der derfor ikke skal foretages fornyet beregning på grund af ændringer som følge af stigninger i leveomkostningerne eller lønniveauet, for så vidt angår de ydelser, der ydes af institutionen i en anden medlemsstat, og som der er taget hensyn til i medfør af en sådan regel om forbud mod dobbeltydelser, og dette uanset de pågældende ydelsers art.

INAMI har kategorisk bestridt, at der er en sammenæng mellem forordningens artikel 46 og dens artikel 12, og har bemærket, at dens artikel 51 intetsteds henviser til artikel 12, som omhandler spørgsmålet om forbud mod dobbeltydelser.

Ved stævninger af 31. juli 1979 og 5. december 1980 har Salvatore Cinciuolo indbragt de belgiske myndigheders afgørelse om nedsættelse af de pågældende ydelser for Tribunal du travail de Bruxelles. Retten har udsat sagen og forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Finder artikel 51, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 udelukkende anvendelse på de i artikel 46 omhandlede invalide-, alders- og efterladtepensioner, eller finder den også anvendelse på ydelser af anden art, som f.eks. løbende ydelser i anledning af arbejdsulykker eller erhvervssygdomme, som i henhold til nationale antikumulationsregler fra først af har haft indflydelse på den pension, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 46, og hvis senere regulering kan få indflydelse på denne pension?

Skal der således foretages en fornyet beregning af pensionen i henhold til artikel 46 i tilfælde af ændringer i den løbende ydelse i anledning af erhvervssygdom, når denne ikke kumuleres eller kun delvis kumuleres med pensionen?«

Forelæggelseskendelsen blev registreret på Domstolens justitskontor den 3. juni 1983.

I henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen er der indgivet skriftlige indlæg af sagsøgeren i hovedsagen ved D. Rossini, fagforeningsrepræsentant for Patronato ACLI (juridisk og social tjeneste for italienske arbejdstagere), af sagsøgte i hovedsagen, Institut national d'assurance maladie-invalidité ved advokat J. J. Masquelin, Bruxelles, og af Kommissionen ved J. Griesmar, Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokat F. Herbert, Bruxelles.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

Ved kendelse af 9. november 1983 har Domstolen i medfør af procesreglementets artikel 95, stk. 1 og 2, besluttet at henvise sagen til anden afdeling.

II — Skriftelige indlæg for Domstolen

Ifølge *Salvatore Cinciuolo* kan der ikke gives INAMI medhold i, at artikel 51 kun vedrører invalide-, alders- og efterladtepensioner, og at bestemmelsen ikke også kan finde anvendelse på andre ydelser. Ved afgørelsen af, om den i artikel 51 angivne regel om mulighed for regulering finder anvendelse, bør der tværtimod lægges vægt på den bestående sammenhæng mellem artiklerne 51, 46 og 12 i forordning nr. 1408/71. I forbindelse med den i artikel 51 angivne mulighed for fornyet beregning af ydelser henvises der til artikel 46, som atter er direkte forbundet med artikel 12, som indeholder regler om forbud mod dobbeltydelser. På grundlag af sidstnævnte to artikler sammenholdt med artikel 7, stk. 1, litra c), i Rådets forordning nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af ovennævnte forordning nr. 1408/71 (EFT 1972 I, s. 149) er den invaliditetsydelse, der skal udredes alene i medfør af belgisk lovgivning, blevet nedsat med virkning fra det tidspunkt, hvor den blev udbetalt. Forhøjelserne af de italienske ydelser bør derfor heller ikke have indflydelse på den belgiske ydelse. Salvatore Cinciuolo har på det punkt henvist til Domstolens dom af 2. februar 1982 (Sinatra, sag 7/81, Sml., s. 137).

Ved en fornyet beregning af ydelser skal der derimod f.eks. tages hensyn til en forværring af den pågældendes uarbejdsdygtighed og en forhøjelse af invaliditetsgraden. I så fald finder artikel 51, stk. 2, og den i artikel 49 i forordning nr. 574/72 fastsatte procedure anvendelse.

På baggrund heraf har Salvatore Cinciuolo anført, at det forelagte spørgsmål bør besvares således:

»Artikel 51, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 finder også anvendelse på andre ydelser end pensioner, som f.eks. løbende ydelser i anledning af arbejdsulykker eller erhvervssygdomme, hvis disse andre ydelser fra først af har haft betydning for pensionens størrelse, og hvis senere reguleringer skyldes begivenheder, som ikke har forbindelse med den forsikredes personlige forhold«.

INAMI har anført, at henset til, at artikel 51 i forordning nr. 1408/71 alene henviser til artikel 46, og at sidstnævnte

artikel omhandler ydelser af samme art og intetsteds henviser til artikel 12, samt at en national regel om forbud mod dobbeltydelser i henhold til artikel 12, stk. 2, kan finde anvendelse, såfremt den forsikrede modtager ydelser af samme art, som udbetales i henhold til artiklerne 46 og 51, samt en eller flere ydelser af anden art (eller har andre indtægter), følger det umiddelbart, at den ordning, der er indført ved artikel 51, strengt taget kun kan finde anvendelse på ydelser af samme art.

Efter INAMI's opfattelse bør ovennævnte analyse, som nærmest er af formel karakter, underbygges med synspunkter, der i højere grad er af materiel karakter.

Det må ikke overses, at artikel 12 omhandler ydelser eller indtægter, der antages at være helt forskellige fra de ydelser af samme art, som der er tale om i artikel 46 (samt i kapitel 2 i afsnit III). Det drejer sig ikke alene om ydelser af en anden art (artikel 12, stk. 2), men ligeledes om indtægter eller vederlag hidrørende fra erhvervsmæssig beskæftigelse, som nævnt i artikel 12, stk. 3, (jfr. ligeledes artikel 7, stk. 1, litra b) og c), der vedrører gennemførelsen af både stk. 2 og stk. 3 i artikel 12).

INAMI har anført, at den omstændighed, at de indtægter, der erhverves ved udøvelsen af en erhvervsmæssig beskæftigelse, er af en helt anden karakter (i forhold til de ydelser af samme art, der udredes i henhold til kapitel 2 i afsnit III), betyder, at der ikke kan gennemføres en tilpasning efter en ordning som fastsat i artikel 51. Eksempelvis kan de indtægter, en invalid person har efter delvis at have genoptaget sin erhvervsmæssige beskæftigelse, være meget svingende, både i stigende og faldende retning.

Med henvisning til, at kumulationsreglerne anvendes på ydelser af samme art og andre ydelser eller indtægter, er INAMI ikke enig med Salvatore Cinciuolo i, at den oprindelige ydelse skal fastfryses, da dette vil forhindre, at den forsikredes forhold senere kan undersøges på ny, f.eks. i tilfælde af, at en invalideforsikret person hara måttet begrænse omfanget af den beskæftigelse, han havde kunnet genoptage.

Mens det må antages, at en regulering, der foretages i tilfælde af ydelser af samme art som følge af en regulering på grund af stigninger i leveomkostningerne, alt i alt giver samme resultat, forekommer det derimod åbenbart, at en sådan ordning ikke kan finde anvendelse, såfremt der ved beregningen af ydelsen foreligger faktorer eller omstændigheder, der ikke kan sammenlignes eller sidestilles med en ydelse af samme art, som f.eks. indtægter fra en delvis genoptaget erhvervsmæssig beskæftigelse eller ydelser af anden art, som f.eks. ydelser efter en arbejdsulykke eller en erhvervssygdom, der er af en særlig karakter (en udvikling, der eventuelt medfører ændringer af den godkendte procentsats); dette er næppe foreneligt med den i artikel 51 fastsatte reguleringsordning.

INAMI er derfor af den opfattelse, at artikel 51 udelukkende omhandler ydelser af samme art, som i de berørte medlemsstater er fastsat i henhold til artikel 46, og at bestemmelsen ikke omfatter ovennævnte ydelser, for så vidt disse nedsættes, fordi den forsikrede ligeledes modtager en ydelse af anden art eller andre indtægter eller vederlag. En forhøjelse af sådanne ydelser eller indtægter kan således medføre fornyet

beregning, og i givet fald endnu en nedsættelse.

INAMI har sammenfattende anført, at det præjudicielle spørgsmål bør besvares således:

»Senere reguleringer af en ydelse af anden art, som f.eks. renter i anledning af arbejdsulykker eller erhverssygdomme, som fra først af har haft indflydelse på den invalide-, alders- eller efterladtepension, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 46 i forordning (EØF) nr. 1408/71, omfattes ikke af artikel 51, stk. 1 og 2, i forordning nr. 1408/71«.

Kommissionen har i første række henvist til Sinatra-dommen, ifr. ovenfor, hvori Domstolen understregede, at hovedformålet med artikel 51 er at gennemføre en administrativ forenkling.

Kommissionen har bemærket, at artikel 46 i forordning nr. 1408/71 indebærer, at der skal foretages en sammenligning mellem de »selvstændige« ydelser, der udredes alene i medfør af national ret, og de »fællesskabsretlige« ydelser, dvs. ydelser, der udredes i medfør af reglen om sammenlægning af perioder i forordningens artikel 45.

Med henblik på at undgå, at der ved enhver ændring af en eller flere af de tilkendte ydelser skal foretages en ny sammenligning for at afgøre, hvilken ordning der er den mest fordelagtige, bestemmes det i artikel 51, at der kun skal foretages fornyet beregning i de tilfælde, der er angivet i bestemmelsens stk. 2, dvs. i tilfælde af en ændring af reglerne for fastsættelse eller beregning af ydelser.

Spørgsmålet er, om der skal anlægges en snæver eller en videre fortolkning af artikel 46, altså om bestemmelsen også omfatter ydelser af anden art, som i kraft af nationale antikumulationsregler ligeledes er omfattet af ordningen i artikel 46.

Efter Kommissionens opfattelse er der i denne sag givetvis tale om ydelser af anden art. Det fremgår af Domstolens praksis, at såfremt en arbejdstager, som i nærværende sag i en medlemsstat modtager en »selvstændig« ydelse, har han krav på den ydelse, der er den højste af følgende to: enten den ydelse, han kan kræve, såfremt den pågældende medlemsstats lovgivning finder anvendelse fuldt ud, herunder enhver antikumulationsregel, den måtte indeholde, eller den ydelse, han kan kræve, såfremt bestemmelserne i forordning nr. 1408/71 anvendes fuldt ud. Den del af beregningen, der vedrører den »fællesskabsretlige« ydelse, er hjemlet i artikel 46 i sin helhed, herunder dennes stk. 3. (Jfr. Domstolens domme af 16. 5. 1979, Mura, sag 236/78, Sml., s. 1819, og af 5. 5. 1983, Van der Bunt, sag 238/81, Sml. 1983, s. 1385).

Heraf følger, at der ved den nævnte beregning af pensionen efter fællesskabsreglerne altid skal tages hensyn til nationale antikumulationsregler i overensstemmelse med artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning nr. 574/72. Den oprindelige beregning er således i medfør af artikel 46 foretaget under hensyntagen til ydelser af anden art, der omfattes af nationale antikumulationsregler.

Henset til formålet med artikel 51, således som Domstolen har fortolket nævnte bestemmelse i Sinatra-dommen, jfr. ovenfor, må bestemmelsen som en gennemførelsesbestemmelse til artikel 46 omfatte alle de ydelser, der indgår i de oprindelige beregninger, herunder ydelser af anden art, som der er taget

hensyn til i nationale antikumulationsregler.

Kommissionen har følgelig foreslået, at det præjudicielle spørgsmål besvares således:

»Artikel 51, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1408/71 finder anvendelse på alle de ydelser fra de berørte stater, som tages i betragtning ved de beregninger og sammenligninger, der skal foretages inden for rammerne af artikel 46, herunder dennes stk. 3, samt dennes gennemførelsesbestemmelser«.

III — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 15. december 1983 er der afgivet mundtlige indlæg af sagsøgte ved advokat J. J. Masquelin, og af Kommissionen ved advokat F. Herbert.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 9. februar 1984.

Præmisser

1 Ved dom af 26. maj 1983, indgået til Domstolen den 3. juni 1983, har Tribunal du travail de Bruxelles i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 51 i Rådets forordning nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971 II, s. 366).

2 Spørgsmålet er blevet rejst under en sag mellem Salvatore Cinciuolo, der er italiensk statsborger, og bl.a. Institut national d'assurance maladie-invalidité (herefter benævnt INAMI), den belgiske sociale sikringsinstitution.

3 Salvatore Cinciuolo har fra 1. februar 1977 modtaget invaliditetsydelser i medfør af den belgiske lovgivning. Desuden får han udbetalt to italienske ydelser, nemlig dels en forholdsmæssig del af en invalidepension, beregnet efter principperne om sammenlægning og forholdsmæssig beregning i artikel 46, stk. 2, i ovennævnte forordning nr. 1408/71, dels en løbende ydelse i anledning af en erhvervssygdom.

4 I medfør af artikel 70, stk. 2, i den belgiske lov af 9. august 1963 blev de to italienske ydelser fratrukket den belgiske ydelse. Sagsøgeren har ikke

anfægtet den pågældende nedsættelse, som skyldtes virkningen af en belgisk antikumulationsregler, og hvis resultat var mere fordelagtigt for sagsøgeren end anvendelsen af de i artikel 46, stk. 2, i forordning nr. 1408//71 fastsatte principper om sammenlægning og forholdsmæssig beregning.

5 Som følge af, at den italienske løbende ydelse i anledning af erhvervssygdommen blev forhøjet med virkning fra den 1. juli 1977, nedsatte INAMI med virkning fra samme dato den belgiske ydelse tilsvarende. Efter endnu en forhøjelse af den italienske løbende ydelse, som skete 1. juli 1980, nedsatte INAMI endnu en gang den belgiske ydelse.

6 Ved Tribunal du travail de Bruxelles har Salvatore Cinciuolo anfægtet de pågældende to nedsættelser, idet han har anført, at de er gennemført i strid med artikel 51, stk. 1, i forordning nr. 1408/71. Heroverfor har INAMI gjort gældende, at artikel 51 kun omhandler pensionsydelser, og at den ikke kan finde anvendelse på andre ydelser.

7 Tribunal du travail har udsat sagen og forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Finder artikel 51, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 udelukkende anvendelse på de i artikel 46 omhandlede invalide-, alders- og efterladtepensioner, eller finder den også anvendelse på ydelser af anden art, som f.eks. løbende ydelser i anledning af arbejdsulykker eller erhvervssygdomme, som i henhold til nationale antikumulationsregler fra først af har haft indflydelse på den pension, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 46, og hvis senere regulering kan få indflydelse på denne pension?

Skal der således foretages en fornyet beregning af pensionen i henhold til artikel 46 i tilfælde af ændringer i den løbende ydelse i anledning af erhvervssygdom, når denne ikke kumuleres ellerkun delvis kumuleres med pensionen?«

8 For at besvare spørgsmålet må der foretages en fortolkning af artikel 51 forordning nr. 1408/71 ud fra dens ordlyd, kontekst og formål.

9 I artikelens stk. 1 bestemmes det, at såfremt størrelsen af ydelser i de pågældende medlemsstater ændres med en bestemt procentdel eller et bestemt beløb som følge af stigninger i leveomkostningerne, ændringer i lønniveauet

eller andre forhold, som giver anledning til regulering, finder en sådan ændring direkte anvendelse på de »ydelser, der er fastsat efter bestemmelserne i artikel 46«, uden at der behøver foretages fornyet beregning i henhold til den nævnte artikel. I henhold til artiklens stk. 2 skal der derimod foretages fornyet beregning i tilfælde af ændring af reglerne for fastsættelse eller beregning af ydelser. Når henses til den i stk. 1 anvendte ordlyd med hensyn til henvisningen til artikel 46, kan det fastslås, at det eneste tilfælde, der udtrykkeligt er reguleret i artikel 51, er det, hvor der sker en ændring af en af de ydelser, der er fastsat efter bestemmelserne i artikel 46.

10 Artikel 46 indeholder reglerne om fastsættelse af pensionsbeløbene for arbejdstagere, der har været omfattet af lovgivningen i to eller flere medlemsstater. Navnlig indeholder artiklen regler om de beregninger, der skal foretages med henblik på at afgøre, om anvendelsen af national lovgivning, herunder dens antikumulationsregler, er mere fordelagtig for den pågældende arbejdstager end ordningen om sammenlægning og forholdsmæssig beregning i artikel 46, stk. 2. Heraft følger, at i de beregninger, der foretages i medfør af artikel 46, kan indgå ikke alene ydelser, hvis beløb skal fastsættes i henhold til nævnte artikel, men ligeledes — i kraft af nationale antikumulationsregler — andre ydelser, der senere kan ændres.

11 Det må understreges, at artikel 51 ikke er en undtagelse fra artikel 46, men en bestemmelse om den nærmere gennemførelse af sidstnævnte artikel. Den omstændighed, at en given situation ikke udtrykkeligt falder ind under en sådan bestemmelse, er ikke til hinder for, at bestemmelsen anvendes herpå, hvis dette svarer til de formål, den søger tilgodeset.

12 Som Domstolen har fastslået i dommen af 2. februar 1982 (Sinatra, sag 7/81, Sml., s. 137), blev artikel 51 indført for at begrænse den administrative byrde, som en efterprøvelse af den socialforsikredes stilling ved enhver ændring af de oppebårne ydelser ville betyde. Forordningen tilsigter således at udelukke fornyet beregning, når ændringer i ydelserne skyldes omstændigheder, som ikke har forbindelse med den forsikredes individuelle forhold, men som er et resultat af den almindelige udvikling i de økonomiske og sociale forhold.

13 De samme hensyn til forenkling og stabilitet taler imod, at der foretages fornyet beregning, hver gang en ydelse, som er lagt til grund ved den oprin-

delige beregning af pensionerne, i kraft af nationale antikumulationsregler ændres som følge af samme almindelige udvikling. Den i artikel 51 dragne sondring, alt efter om ændringen af ydelserne skyldes den almindelige udvikling i de økonomiske forhold eller en ændring af reglerne for fastsættelse eller beregning af ydelser, kan udmærket anvendes på andre ydelser end dem, der er fastsat i henhold til artikel 46.

14 Det forelagte spørgsmål må derfor besvares med, at artikel 51 i forordning nr. 1408/71 skal fortolkes således, at den også finder anvendelse på ydelser som f.eks. løbende ydelser i anledning af arbejdsulykker eller erhvervssygdomme, som i henhold til nationale antikumulationsregler fra først af har haft indflydelse på den pension, der er fastsat i overensstemmelse med forordningens artikel 46, og hvis senere regulering kan få indflydelse på denne pension. Der skal således ikke foretages fornyet beregning af pensionen i henhold til artikel 46 i tilfælde af ændringer i en sådan løbende ydelse som følge af den almindelige økonomiske og sociale udvikling.

Sagens omkostninger

15 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (anden afdeling)

vedrørende det spørgsmål, som er forelagt den af Tribunal du travail de Bruxelles ved dom af 26. maj 1983, for ret:

Artikel 51 i Rådets forordning nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, skal fortolkes således, at

den også finder anvendelse på ydelser som f.eks. løbende ydelser i anledning af arbejdsulykker eller erhvervssygdomme, som i henhold til nationale antikumulationsregler fra først af har haft indflydelse på den pension, der er fastsat i overensstemmelse med forordningens artikel 46, og hvis senere regulering kan få indflydelse på denne pension. Der skal således ikke foretages fornyet beregning af pensionen i henhold til artikel 46 i tilfælde af ændringer i en sådan løbende ydelse som følge af den almindelige økonomiske og sociale udvikling.

Bahlmann Pescatore Due

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 1. marts 1984.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl

Ekspeditionssekretær

K. Bahlmann

Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. F. MANCINI FREMSAT DEN 9. FEBRUAR 1984 [1]

Høje Domstol.

1. Denne præjudicielle sag vedrører fortolkningen af Rådets forordning nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971 II, s. 366). Der skal navnlig tages stilling til, om der i medfør af forordningens artikel 51, stk. 1, skal foretages fornyet beregning af hele den pension, der er fastsat i henhold til artikel 46, såfremt en eller flere af de ydelser, der er taget i betragtning ved den første beregning, er ændret som følge af stigninger i leveomkostningerne.

Sagsøgeren i hovedsagen, Salvatore Cinciuolo, har arbejdet i Italien og i Belgien. I sidstnævnte land blev han uarbejdsdygtig den 27. januar 1976,

1 — Oversat fra italiensk.